

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

Presuda je pravosnažna- potvrđena presudom
Vrhovnog suda FBiH broj Kž-208/05
od 16.03.2006. godine

KANTONALNI SUD U TUZLI
BROJ: K.58/02
Tuzla, 16.02.2005. godine

**U IME FEDERACIJE
BOSNE I HERCEGOVINE!**

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudije Sarajlić Hurije kao predsjednika vijeća, sudije Helić Vildane te sudija porotnika Butković Emina, Duraković Bosiljke i Suljić Muharema, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Hasić Edine kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog S.F. zv. " P." zbog krivičnog djela – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 154. stav 1. KZ FBiH i krivičnog djela – ratni zločin protiv ratnih zarobljenika- iz člana 156 KZ FBiH, a po optužnici Kantonalnog tužilaštva Tuzla broj Kt.723/94 od 5.5.2001. godine, nakon održanog glavnog i javnog pretresa donio je i dana 16.2.2005. godine u prisustvu optuženog S.F. zv. „P.“, njegovog branioca advokata Stanimirović Miloša advokata iz Tuzle, tužioca tužilaštva TK Topčić Mensura i oštećenog M.N. zv. „B.1“, javno objavio sljedeću

P R E S U D U

OPTUŽENI:

S.F. zv. „P.“, odnosno "P.", sin O. i majke Š. rođj. N., rođjen ... godine u B.P. Općina B., nastanjen u ..., ..., oženjen, otac dvoje djece, pismen sa završenom srednjom stručnom spremom, kažnjavan "(...)", ..., državljanin ..., lišen slobode 02.02.2001.godine u Madjarskoj, nalazio se u pritvoru u Kazneno popravnom zavodu u Tuzli od 19.04.2001.godine, do 21.3.2003. godine.

K R I V J E

ŠTO JE:

1. U periodu od 09. jula 1992. godine pa do 19.10.1992. godine, za vrijeme rata u BiH, u logoru Batkovići kod Bijeljine, kao lice koje je zarobljeno i dovedeno u ovaj logor iz logora Luka u Brčkom, ubrzo nakon dolaska u logor, u kojem je bilo zatočeno između 1.500-2000 civila muslimanske i hrvatske nacionalnosti iz Podrinja i Posavine, te manji broj zarobljenih pripadnika Armije BiH, koristeći ranije stečena poznanstva sa upravnikom logora i nekoliko zatvorskih stražara, počeo se sa istima družiti i piti, te stavio se na raspoložanje upravi logora i povremeno oblačio vojnu maskirnu uniformu sa vojničkim čizmama, nosio opasač sa nožem i gumenu palicu, na koji način je u odnosu na ostale logoraše preuzeo ulogu jednog od njihovih neposredno nadređenih, u kom svojstvu je počinio teške povrede IV Ženevske

Konvencije o zaštiti civilnih lica u vrijeme rata od 12. avgusta 1949. godine, predviđene članom 3 i članom 147. Konvencije, te povrede koje predstavljaju kršenje člana 75. stav 2. tač. a (ii, iii, i iv) dopunskog protokola uz Ženevske Konvencije od 12.08.1949. godine o zaštiti žrtava Međunarodnih oružanih sukoba (protokol I) a koje se sastoje u mučenju ili nečovječnom postupanju, prouzrokovanju velikih patnji ili nanošenju teških povreda tjelesnog integriteta, tako što je, sam, ili zajedno sa drugim stražarima u logoru fizički maltretirao i vršio premlaćivanje zatočenika civila bez ikakvog razloga i to rukama i nogama na kojima su bile vojničke čizme, gumenom i drvenom palicom, te komadom drveta i kamenom, pa je tako kada su iz B.2 u logor dovedeni ... Z.F., ... Č.H. zv. "A.", te ... S.E., zajedno sa još 5 -6 stražara uzeo učešće u batinanju njih trojice i to u tri navrata u toku jedne noći kada su ih izveli iznad hangara i opkolili, kojom prilikom ih je i on udarao drvenom držalicom-štilom, pa su od povreda zadobijenih od batinjanja podlegli Z.F. i Č.H. zv. "A.", a S.E. zadobio više lakih tjelesnih povreda, a takođe zajedno sa drugim stražarima uzeo učešće u batinanju zatočenika A.H., B.K. i mladića starosti oko ... godina iz okoline G. ili G.1, koji su uhvaćeni na Rači i dovedeni u logor, koje su prilikom njihovog dovođenja u logor tukli palicama i kamenom, pa je taj mladić od zadobijenih povreda podlegao, a posebno se isticao u premlaćivanju grupe od 10-ak lica koja su stražari, dajući im određene nadimke, nazvali zajedničkim imenom «s.», a koju grupu su činili G.A. zv. „K.“ iz B., B.A. zv. „S.“ iz V., T.A. i K.Dž. iz B.2 koji su pokušali pobjeći iz logora, O.I. zv. „P.“, A.F. zv. „P.“ iz V., Mldb.1 iz K., E. zv. »B.3«, i M.Š. iz K.P., koje su svakodnevno i po više puta dnevno tukli pri čemu ih je on tukao drvenom držalicom-štilom, rukama i nogama na kojima su bile vojničke čizme, te gumenom palicom tukao R.S.1, pa je prilikom ovih tuča G.A. zv. „K.“ sem lakih tjelesnih povreda u predjelu glave zadobio i teške tjelesne povrede u vidu prijeloma lijeve nadlaktične kosti, te preloma VI, VII i VIII-og rebra lijeva i VII i VIII-og rebra desno,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata prema civilnom stanovništvu vršio, mučenja, nečovječna postupanja, nanošenje velikih patnji i povreda tjelesnog integriteta

2. Za vrijeme rata od 09. jula 1992. godine pa do početka septembra te godine, na istom mjestu i u istom svojstvu kao pod tač.1, postupajući suprotno članu 3 i članu 130 Ženevske Konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.8.1949. godine, (Konvencija III), te članu 75 stav 2.tač. a (ii, iii i iv) dopunskog protokola uz Ženevske Konvencije od 12.8.1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (protokol I), kojima se zabranjuje okrutno postupanje i nanošenje teških povreda tjelesnog integriteta, pa je tako, sam ili zajedno sa drugim stražarima više puta učestvovao u fizičkom premlaćivanju dvojice ratnih zarobljenika koji su zarobljeni na ratištu i to M.N. zv. "B.1" i K.M.1 zv. „B.2“, tukući ih drvenom držalicom-štilom, rukama i nogama obuvenim u vojničke čizme, pa je usljed toga batinjana M.N. zv. "B1" zadobio povrede u vidu prsnuća dva pršljena kičme, dva ožiljka na glavi, razbijenu arkadu, a prilikom jedne od tih tuča M.N. zv. "B.1" je, nakon što ga je oborio na tlo, udarajući ga nogama na kojima su bile vojničke čizme, nanio povredu u vidu preloma nosnih kostiju sa pomjeranjem ulomaka kao tešku tjelesnu povredu, dok je jednom prilikom, kada ga je tukao zajedno sa stražarom B.G., M.N. zv. „B.1“ zadobio povredu u vidu loma lijeve ruke.

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata izvršio prema ratnim zarobljenicima mučenja, nečovječna postupanja, nanošenje velikih patnji i povreda tjelesnog integriteta.

čime je pod tačkom 1 počinio krivično djelo- Ratni zločin protiv civilnog stanovništva – iz člana 154 stav 1 , a pod tačkom 2. krivično djelo – Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika - iz člana 156.stav 1. KZFBiH.

pa mu sud temeljem istog zakonskog propisa i uz primjenu odredaba člana 40., 41. tačka 2. i 42. stav 1. tačka 1. KZ-a FBiH

U T V R D J U J E

I – za krivično djelo - ratni zločin protiv civilnog stanovništva – iz člana 154. stav 1. KZ-a FBiH KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 3 (GODINE) i 6 (ŠEST) MJESECI

II – za krivično djelo – ratni zločin protiv ratnih zarobljenika – iz člana 156. KZ-a FBiH KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 2 (DVIJE) GODINE

te ga primjenom odredaba člana 46. stav 1. KZ-a FBiH

O S U D J U J E

NA JEDINSTVENU KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 4 (ČETIRI) GODINE i 10 (DESET) MJESECI

Primjenom odredaba člana 48. stav 1. KZ-a FBiH optuženom se u izrečenu kaznu zatvora uračunava vrijeme od dana lišenja slobode 02.02.2001.godine pa do puštanja na slobodu 21.3.2003. godine.

Temeljem odredaba člana 101. stav 2. ZKP-a oštećeni M.N. zv. „B.1“ i S.E. se sa imovinsko-pravnim zahtjevom u cjelosti upućuju na parnicu.

Temeljem odredaba člana 91. stav 1. ZKP-a optuženi se obavezuje da sudu naknadi troškove krivičnog postupka u iznosu od 2.460,00 KM, te da plati sudu paušal u iznosu od 50,00 KM, sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo Tuzla, nakon dobijene saglasnosti Međunarodnog suda za ratne zločine u Hagu broj ... od 15.2.2000. godine, kojom je predmetni slučaj svrstan u kategoriju “A” standardnih oznaka, podiglo je spred ovim sudom optužnicu

broj KT.723/94 od 5.5.2000. godine, protiv optuženog S.F. zv. „P.“, zbog krivičnog djela – ratni zločin protiv civilnog stanovništva – iz člana 154. stav 1. KZ FBiH i krivičnog djela – ratni zločin- protiv ratnih zarobljenika iz člana 156 KZ FBiH. Zastupnik optužbe Topčić Mensur tužilac tužilaštva TK je kod ovako podignute optužnice ostao do završetka glavnog pretresa, stim što je vršeći usaglašavanje iste sa izvedenim dokazima, optužnicu djelimično u činjeničnom dijelu izmjenio uz ugradnju u istu povređenih pravila Međunarodnog prava, te predložio sudu da optuženog za počinjeno krivično djelo oglasi krivim i kazni po zakonu.

Optuženi S.F. zv. „P.“ je osporio u cjelosti izvršenje krivičnih djela za koja je optužen. Opisujući način na koji je dospio u logor Batkovići, optuženi je naveo da je nakon okupacije Bijeljine i pregovora u Vršanima o sudbini njegovog sela B.P., a kojim pregovorima je ispred B.P. i sam učestvovao i koji su održani sa predstavnicima srpske strane S.Lj. zv. „M.“, G.B. i J.G., u B.P. krajem aprila mjeseca 1992.godine, oformljena vojna jedinica od 60 muslimana u kojoj je bio i on, sa zadatkom da spriječi prebacivanje oružja preko Save iz Hrvatske i prelazak “Z.” i u početku je ta jedinica bila uniformisana uniformama bivše JNA i imala od naoružanja puške M-48 koje su kasnije zamijenjene automatskim puškama ruske proizvodnje a na uniforme su kasnije dobili nove oznake, umjesto petokrake srpsku zastavu. Dana 17.06.1992.godine, naveo je da je zajedno sa ostalim uniformisanim pripadnicima te vojne jedinice, iako im je rečeno da idu na sastanak u vojnu kasarnu, prebačen u logor Luke, da su isti dan u Luke prebačeni i civili iz B.P., s tim što su oni u logoru bili odvojeni od civila i za razliku od njih nisu bili maltretirani i mučeni, te da su iz logora Luke negdje 09.07.1992. godine prebačeni autobusima u logor Batkovići. U navodima svoje odbrane optuženi je naveo da su im u logoru Luke poskidali vojnu uniformu i dali civilnu, a da je on u logor Batković došao u vojnoj uniformi obzirom da za njega nisu u logoru Luke mogli naći civilnu odjeću, te da je po dolasku u logor Batkovići i sam prošao kroz špalir srpskih stražara i bio tučen, kojom prilikom je i sam zadobio ozljede na glavi. Naveo je da je u logoru Batković zatekao do 1000 ljudi obrijanih glava koji su ležali potrbuške na betonu, koji broj se kasnije povećao na oko 2000, da su ga odmah u logoru posjetili R.Lj. i R.M.1 a kasnije i P.Č. i Lj.Z., koji su ga pozvali da izađe iz logora, ali je on to odbio jer je htio da ostane sa svojim narodom. Naveo je da je nekoliko dana po dolasku u logor od strane mještana B.P. izabran za njihovog predstavnika a da je istovremeno od strane logorskih vlasti među kojima su bili upravnik logora S.V. zv. „V.“ stražari M.Lj., B.G., Z. iz T., S.M.1, L.S., T.D. i S.Z., određen za koordinatora između logorskih vlasti i predstavnika logoraša, u kom svojstvu je bio zadužen da vrši prebrojavanja logoraša, da ih raspoređuje na određene poslove, da ih upućuje na ljekarske preglede, da se stara o higijeni u logoru, kao i da nekog dovede da se pretuče. U okviru položaja i zaduženja koje je imao, naveo je da logorske vlasti nisu od njega tražile da fizički zlostavlja i tuče logoraše ali su od njega tražile da u logoru održava red, pa je on obavljajući svoju dužnost imao par duela sa jednim brojem logoraša koji su se mangupski ponašali, te je jedne prilike nožem ubo B.O. koji je najviše maltretirao zatvorenike. Naveo je da su uslovi smještaja u logoru bili izuzetno loši, da su u početku svi logoraši njih oko 2.000 bili smješteni u jedan hangar, da su nuždu vršili unutar hangara u posude zv.”kible”, da su svakodnevno pri ulasku u hangar poslije večere pored stroja stajala 3 do 4 stražara i po svom izboru tukli logoraše, te da mu je poznato da je jedna grupa od 10 logoraša a među kojima je bio i M.N. zv. „B.1“, bila određena da svaki dan bude tučena a M.N. zv. „B.1“, za kojeg mu je upravnik S.V. zv. „V.“ rekao da je uhvaćen na ratištu i kao ratni vojni zarobljenik doveden u logor je tučen i više puta na dan. U navodima svoje

odbrane dalje je naveo da mu je poznato da su jedno veče u logor dovedena petorica novih lica iz B.2 među kojima dvoje djece i od kojih je on od ranije poznavao ... Z.F., ... Č.H. zv. „A.“ i ... S.E., da su za isto veče iz hangara izvedeni prvo ... Z.F. koji je tučen van hangara i koga su donijeli u deki, potom ... Č.H. zv. „A.“ a onda i ... S.E., da su se vani čuli njihovi jauci, da je Z.F. nakon ponovnog izvodjenja to isto veče od batina i podlegao, da je drugi dan iza njega od posljedica batinjanja podlegao i ... Č.H. zv. „A.“, dok je S.E. izdržao ovo batinjanje koje životinja ne bi mogla podnijeti. Osim ova dva slučaja, naveo je da, izuzev što su mu pričali da su u logoru ubijena još dva Hrvata, on ne zna da je neko više u logoru za vrijeme njegovog boravka do 19.10.1992.godine ubijen, a zna da su umirali prirodnom smrću logoraši među kojima i B.S.1, D.S., J.R., jedan momak od 22 godine i jedan stariji čovjek iz R.. Drugačije nego u navodima svoje odbrane date u prethodnom postupku gdje je naveo da niko od logorskih vlasti od njega nije tražio da nekoga od logoraša tuče ili maltretira i da on nikoga od logoraša za vrijeme boravka u logoru nije tukao, u navodima svoje odbrane iznesene na glavnom pretresu, optuženi je naveo da je jedne prilike po nalogu stražara B.G., logoraša M.N. zv. „B.1“ 2 do 3 puta ošamario i jednom do dva puta udario nogom u butinu, da nikada nikog od logoraša nije udario nekim čvrstim predmetom niti je imao uzase neke rekvizite, palicu, oružje ili slično, a da je koristio svoj opasač sa SMB uniforme i tim opasačem dvojicu svojih B.3 udario, ali da je to bila kamuflaža. Naveo je da je za mučenje logoraša bio zadužen kao glavni poslužitelj Z.Dž. zv. „Š.“ koji je po nalogu vlasti a i samoinicijativno tukao logoraše svakog ko mu nije bio simpatičan, kundakom od puške, motkom, palicom, crijevom i svačim drugim čim stigne, oduzimao od logoraša nakit za sebe i ostale stražare, ali da on nije davao nikakva naredjenja Z.Dž. zv. „Š.“ da nekog tuče, jer za to nije bio ni ovlašten. Kada su dolazili predstavnici Medjunarodnog crvenog krsta ili novinskih kuća u logor, naveo je da su iz logora izvodjeni i u obližnjim šumama sakrivani starci i djeca te masakrirani logoraši, da je on morao reći tim predstavnicima da je sve u redu kada bi ga pitali za smještaj i hranu i da li ima mučenja, te da se ne radi o logoru već sabirnom centru, kao i da je jednom prilikom po nalogu komande logora dao intervju predstavnicima neke novinske kuće, glumeći logoraša S.E. koji je bio unakažen od batina i nije smio biti izveden pred novinare. U navodima svoje odbrane optuženi je naveo da je u logoru imao status kao i ostali logoraši njegovi B.3, koji su imali istina povlašten položaj u odnosu na ostale, jer nisu išli na prinudni rad, nisu mučeni i koji su nakon mjesec dana boravka u logoru prebačeni u drugi hangar gdje su uslovi smještaja bili daleko bolji. Naveo je da nije imao nikakvu slobodu kretanja, da iz logora nije izlazio, da je svojim vozilom Jugo koje je bilo u krugu logora jednom napravio dva kruga unutar logora, te da nije nikoga u logoru mučio već je naprotiv pomagao mnogim logorašima od kojih neki samo njemu mogu zahvaliti što su živi.

Cijeneci osnovanost optužbe kao i navode odbrane optuženog, sud je u dokaznom postupku saslušao u svojstvu svjedoka M.N. zv. „B.1“, S.E. zv. „M.“, K.M.1 zv. „B.2“ i G.A. zv. „K.“, R.A., M.J., D.E., D.J., R.E., H.B., S.M.2, S.N., S.M.3, M.M.1, I.M.1, D.O., B.E., R.S.2, Z.J., H.H., D.V., R.F.1, B.S.2, J.F., K.Š., R.H., R.Dž., K.O., H.S., K.M.2, Dž.M., M.S.1, R.S.3, R.S.1, I.M.2, R.M.2, I.H.1, B.S.3, S.H., B.K., S.A., R.Lj., M.F., H.M., A.H. Z.Z.1, M.S.2, F.S., J.H., J.M., I.S.1, I.S.2, M.S.3, R.M.3, K.M.3, P.Ć., T.Z., K.M.4, I.R., I.H.2 i M.D., uz saglasnost stranaka pročitao iskaz svjedoka N.A. iz istražnog postupka i iskaz svjedoka R.F.2 saslušanog van glavnog pretresa, neposredno saslušao vještaka sudske medicine Kešetović dr. Rifata i vještaka neuropsihijatra Sutović dr. Aliju, uz saglasnost stranaka pročitao nalaz i mišljenje vještaka sudske medicine Cihlarž dr. Zdenka sa

zapisnika sa ranije održanog glavnog pretresa pred ovim sudom, pismeno dato mišljenje vještaka sudske medicine Kešetović dr. Rifata od 24.9.2004. godine, izvršio uvid u pismenu saglasnost tužitelja Međunarodnog suda za ratne zločine u Hagu broj Ref ... od 15.02.2000.godine sa prevodom sa engleskog na bosanski jezik, dopis Ambasade BiH u Budimpešti od 21.02.2000.godine, rješenje Višeg suda u Tuzli broj Ki.20/95 od 28.02.1995.godine o određivanju pritvora optuženom, obavijest Ministarstva civilnih poslova i komunikacija BiH Sektor za odnose sa Interpolom od 08.02.2001.godine, obavijest Sektora krim.policije Federalnog MUP-a Sarajevo od 09.02.2001.godine, dopis Federalnog Ministarstva pravde Sarajevo od 12.02.2001.godine, dopis Ministarstva pravde Republike Madjarske od 19.02.2001.godine, medicinsku dokumentaciju o ozljedjivanju M.N. zv. „B.1“ nalaz JZU Kliničke centar Tuzla od 19.10.1994.godine, otpusnu listu odjeljenja KMC Tuzla od 26.3.1996.godine, nalaz i mišljenje psihologa JZU Dom zdravlja Tuzla od 16.6.1997. godine, nalaz i mišljenje zavoda za radiologiju KMC Tuzla od 12.3.1999. godine, medicinsku dokumentaciju o liječenju u SR Njemačkoj S.E. od 11.3.1997. godine, uvjerenje ljekara specijaliste za psihijatriju i psihoterapiju dr. S.R. od 26.4.1996.godine, 24.7.1996. godine i 24.4.1997. godine, 28.4.1997. godine, 30.4.1996. godine i 19.11.1996. godine za oštećenog K.M.1 zv. „B.2“ o liječenju u SR Nj.- M. sa prevodom sa njemačkog na bosanski jezik, nalaz stručnog tima ljekarske komisije broj RVI 147/03 od 7.8.2003. godine za K.M.1 zv. „B.2“, rješenje Odsjeka BIZ-a Općine Kalesija broj 05/2-41-6-2071 od 25.8.2003. godine o priznavanju prava na ličnu invalidninu po osnovu vojnog invaliditeta K.M.1 zv. „B.2“, potvrdu Međunarodne organizacije Krveni krst Z. BAZ ... od 19.10.1993. godine, o registriranju K.M.1 zv. „B.2“ u logoru Batković, potvrdu Vojne jedinice ... K. broj 03-01/94 od 9.9.1994. godine o pripadnosti K.M.1 zv. „B.2“ ovoj jedinici Armije BiH, knjižicu Crvenog krsta broj ... kao dokaz o članstvu K.M.1 zv. „B.2“ u ovoj organizaciji, legitimaciju Udruženja RVI broj ... od 2.10.2003. godine za oštećenog K.M.1 zv. „B.2“, rješenje Sekretarijata za boračko-invalidsku zaštitu Tuzla broj 07-560-419 od 11.4.1995. godine za oštećenog M.N. zv. „B.1“, Rješenje službe za boračko invalidsku zaštitu Tuzla br. 11-41-UP/II-419/3 od 22.12.1999. godine o priznavanju pravo na invalidninu ratnom vojnom zarobljeniku M.N. zv. „B.1“, potvrdu Međunarodne organizacije Crvenog Krsta Z. BAZ... od 11.9.1993. godine o registriranju M.N. zv. „B.1“ u logorima srpskih vlasti u Bosni, spis Okružnog vojnog suda Zenica broj IK-58/93, rješenje ovog suda broj Kv.70/01 od 05.05.2001.godine o određivanju pritvora prema optuženom, rješenje vijeća ovog suda broj Kv.136/01 od 05.07.2001.godine, Kv. 210/01 od 05.09.2001.godine, Kv. 248/01 od 05.11.2001.godine, Kv.264/01 od 14.11.2001.godine i Kv. 1/2002 od 04.01.2002.godine, rješenje Vrhovnog suda FBiH broj Kž.280/02 od 25.9.2001. godine, rješenje vijeća ovog suda broj Kv.235/02 od 22.11.2002. godine, Kv.10/03 od 22.1.2003. godine o produženju pritvora optuženom i rješenje vijeća ovog suda broj Kv.80/03 od 15.4.2003. godine o ukidanju pritvora optuženom, te izvod iz kaznene evidencije za optuženog PU Distrikta Brčko od 29.03.2001.godine, pa je nakon ovako provedenog dokaznog postupka cijeneći sve provedene dokaze pojedinačno i u međusobnoj vezi te posebno u vezi sa odbranom optuženog, odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Nije sporno, da je u vrijeme trajanja rata u BiH-a, a nakon proglašenja nezavisnosti Republike BiH-a, kada je, a što je utvrđeno rezolucijom Savjeta bezbjednosti UN broj 752 od 18.5.1992. godine, došlo do agresije Republike Srbije, Republike Crne Gore, Jugoslovenske armije i SDS na Republiku BiH-a i okupacije

dijela teritorije BiH-a, srpska strana u cilju realizacije projekta etničkog čišćenja okupiranih područja od nesrpskog življa krajem mjeseca juna 1992.godine u Batkovićima kod Bijeljine na Poljoprivrednom dobru "Semberija" otvorila logor u koji je prvo bila smještena grupa zatočenika iz logora "Sušica" kod Vlasenice koji su smješteni u jedan hangar, a zatim kako se iz dana u dan broj zatočenika povećavao i ubrzo dostigao brojku od 1.500 do 2.000 zatočenika, u avgustu mjesecu 1992.godine poslije registracije logora od strane predstavnika Medjunarodnog crvenog krsta, došlo je do otvaranja i drugog hangara, kada su se i uslovi u logoru malo poboljšali. Zatočenici su bili prisiljeni i upućivani na prinudni rad van logora. Uslovi smještaja u logoru su bili ispod svakog nivoa. Zatočenici logora su bili Muslimani i Hrvati, uglavnom osobe muškog pola, različite životne dobi koji su kao civili pohvatani kod svojih kuća ili na graničnim prelazima od strane srpskih vojnih i paravojnih formacija na okupiranom području Podrinja, Posavine i Bosanske Krajine, a među njima je bilo i nekoliko zarobljenih pripadnika Armije BiH. Dana 09.07.1992.godine u logor su dovedeni iz logora "Luke" u Brčkom i mještani B.P. koji su izrazili lojalnost srpskoj strani formiravši vojnu jedinicu nad kojom su komandu imale srpske paravojne formacije, ali su i unatoč izraženoj lojalnosti navedenog dana autobusom dovezeni u logor Batkovići. Po izlasku iz autobusa a što je inače bila uobičajena praksa, logoraši a među kojima je bio i optuženi S.F. zv. „P.“, koji je kao izuzetak došao u vojnoj (maskirnoj uniformi) su prošli kroz špalir uniformisanih zatvorskih stražara, i tom prilikom bili tučeni. Nesporno je da je upravnik logora Batkovići od dolaska S.F. zv. „P.“ u logor 09.juli 1992.godine pa do njegovog odlaska iz logora 19.10.1992.godine bio S.V. zv. „V.“. Optuženi S.F. zv. „P.“, a što iz provedenih dokaza a i odbrane optuženog proizilazi nespornim, odmah nakon dolaska, dva do tri dana boravka u logoru, nakon što je po osnovu tih ranije stečenih poznanstava promovisan za koordinatora od strane upravnika logora S.V. zv. „V.“, je preuzeo ulogu jednog od nadređenih u logoru, u okviru koje funkcije je bio zadužen za komuniciranje na relaciji uprava logora-zatočenici. Sve ove činjenice sud nalazi nespornim na temelju opšte poznatih činjenica o onom što se događalo u BiH, iskaza saslušanih svjedoka kao i odbrane optuženog.

Da bi provjerio osnovanost optužbe kao i navode odbrane optuženog, sud je u dokaznom postupku saslušao sve svjedoke predložene od strane optužbe a i sve svjedoke predložene od strane odbrane, te proveo i druge dokaze, uključujući i vještačenja po vještacima sudske medicine i vještaku neuropsihijatru. Svi saslušani svjedoci izuzev svjedoka Dj.M. i R.Lj., su bili zatočenici logora Batkovići i to kao civili izuzev svjedoka M.N. zv. „B.1“ i K.M.1 zv. „B.2“ koji su kao ratni vojni zarobljenici dovedeni u ovaj logor. U svojim iskazima svjedoci-zatočenici civili identično su naveli da su pohvatani mahom kod svojih kuća, da su prilikom ulaska u logor prošli kroz špalir srpskih vojnika gdje su bili batinjani, da su u logoru zatekli lica obrijanih glava koji su ležali potrbuške na betonu, na koji je kasnije ubačena slama, da su nuždu vršili u početku unutar hangara u posude zv "kible", da nisu imali dovoljno hrane, da se nisu ni jednom okupali, da su svakodnevno od strane stražara vršena premlaćivanja usljed čega je jedan broj logoraša podlegao, te da je broj zatočenika u jednom momentu dosegao brojku od 2.000 ljudi, gdje su ljudi do otvaranja drugog hangara bili poredani kao sardine i spavali usljed nedostatka prostora na boku. Naveli su da zatočenici međusobno nisu mogli komunicirati jer bi zato dobijali batine, da su obarali glave kada bi neko bio tučen te da su djeca, starci i masakrirani logoraši sakrivani u obližnje šume kada bi dolazili predstavnici medjunarodnih humanitarnih organizacija, obzirom da su logorske vlasti krile da se

radi o logoru. Identično u svojim iskazima dalje su se izjasnili da je optuženi S.F. zv. „P.“ u logor Batkovići došao sa ostalim zatočenicima iz B.P. i B., iz logora Luke, da je kao i svi zatočeniци prošao kroz špalir srpskih vojnika i bio pretučen, ali da je za razliku od ostalih zatočeničnika civila koji su dovedeni u civilnoj odjeći, on bio u vojnoj uniformi. Iako su svi saslušani svjedoci identično u svojim iskazima izjavili da je optuženi S.F. zv. „P.“ odmah po dolasku u logor od strane zatočeničnika iz B.P. bio izabran za njihovog predstavnika i od strane upravnika logora-vodnika S.V. zv. „V.“ drugi dan po dolasku u logor bio promovisan za koordinatorka između uprave logora i svih logoraša kao i njihovih predstavnika, različito u svojim iskazima svjedoci su se izjašnjavali o statusu u logoru optuženog i njegovom odnosu prema ostalim logorašima.

Saslušani svjedoci K.O., R.S.3, R.M.2, S.H., S.A., Z.Z.1, F.S., J.M., J.H., I.H.1, M.S.1, M.F., N.A., R.M.3, M.S.3, S.M.3, I.M.3, D.O., B.E., R.S.2, Z.J., H.H., D.V., R.F.1, B.S.2, J.F., K.Š., R.H., R.Dž., R.A., D.E., D.J., R.E., H.B., S.M.2 i S.N. komšije optuženog B.3, saslušani na prijedlog odbrane, u svojim iskazima su naveli da je S.F. zv. „P.“ njima u logoru pomagao, da ih je štitio, te da su zahvaljujući S.F. zv. „P.“ vrlo kratko vrijeme (nepunih mjesec dana) po dolasku u logor Batković odvojeni od ostalih logoraša i premješteni u drugi hangar gdje su uslovi smještaja bili daleko bolji, gdje su imali televizor i nisu bili mučeni. Iskaze svjedoka saslušanih na prijedlog odbrane, kako onih koji su se u svojim iskazima izjasnili da nisu vidjeli da je optuženi u logoru Batković nekoga od logoraša tukao, tako i onih koji su se i to R.S.2, i J.F. izjasnili da su vidjeli, odnosno svjedok B.E. da je čuo da je optuženi u logoru tukao logoraše, ali da je to bila više kamuflaža, odnosno prema iskazu svjedoka R.S.2 naređenje, sud ocjenjuje proizvoljnim i ničim utemeljenim. Naime, saslušani svjedoci u svom kazivanju su površni i neuvjerljivi, njihovi iskazi, a kojim kako su to i sami naveli žele pomoći odbrani optuženog, su i međusobno kontradiktorni pa i kada je u pitanju odjeća (civilna ili vojna) koju je optuženi u logoru nosio i status optuženog u logoru, jer su neki od ovih svjedoka u svojim iskazima, a što je suprotno svim provedenim dokazima, naveli da je optuženi u logoru Batković bio obični logoraš. Tako je svjedok R.S.2 u svom iskazu prvobitno naveo da niko od stražara nije bio prisutan kada je optuženi M.N. zv. „B.1“ tukao, a tek po prigovoru optuženog gdje je optuženi naveo da je M.N. zv. „B.1“ po naređenju B.G. tukao, je potvrdio da je to bilo tako kako je optuženi naveo, dok su svjedoci koji su u svojim iskazima izjavili da nisu vidjeli da je optuženi nekoga od logoraša tukao, odnosno svjedok I.M.3 koji je tvrdio da optuženi nikoga nije u logoru tukao, prilikom suočenja sa oštećenim M.N. zv. „B.1“, takvo svoje izjašnjenje pravdali činjenicom da su radili na terenu, pa nisu ni mogli vidjeti sve što se u logoru Batković dešavalo. Nadalje, na nelogičnost u iskazima saslušanih svjedoka H.H. i R.A. gdje isti navode da S.F. zv. „P.“ nije izlazio iz hangara kada su izvedeni B.2 i da iste nije tukao, ukazuje sam optuženi gdje u navodima odbrane priznaje da je izveo B.2 van hangara na batinjanje, a posebno činjenica da je svjedok R.A. u svom iskazu, što je suprotno iskazima svih saslušanih svjedoka izjavio, da su grupu B.2 koja je kritične večeri izvođena na batinjanje van hangara činila samo dva lica i to ... Z.F. i ... S.E., iako je u postupku utvrđeno nespornim da u toj grupi bili i ..., Č.H. zv. „A.“, kao i da to premlaćivanje ovih lica u noći van hangara, obzirom da su vrata na hangaru bila zatvorena, niko od logoraša unutar hangara, pa ni ovaj svjedok, kako to isti u svom iskazu navodi, nije mogao vidjeti. Činjenica je da su svjedoci M.D. i R.F.2, saslušani po nalogu suda, u svojim iskazima naveli da oni nisu vidjeli da je optuženi nekoga od logoraša u logoru Batković tukao, međutim, imajući u vidu to da je svjedok M.D.,

kako i sam u svom iskazu navodi više vremena provodio van logora, gdje mu je optuženi pomogao da radi u ..., a da je R.F.2 bio smješten u šatoru a ne u hangaru gdje se kako i sam navodi, sve ovo dešavalo, iskaze ovih svjedoka koji su suprotni iskazima svjedoka očevidaca, sud nije prihvatio vjerodostojnim. Ovo pogotovu kada se imaju u vidu iskazi koji su ovi svjedoci dali pred Okružnim vojnim sudom u Zenici u krivičnom predmetu koji je vođen pod brojem IK.58/93 protiv optuženog Z.Dž. zv. „Š.“, zbog krivičnog djela - ratni zločin protiv civilnog stanovništva- iz člana 142 preuzetog KZ SFRJ, a gdje su se ovi svjedoci o ovoj činjenici drugačije izjašnjavali. Ovakve iskaze saslušanih svjedoka koji su suprotni svim izvedenim dokazima, iskazima brojnih svjedoka koji su bili ili lično od strane optuženog tučeni ili gledali golgote nekih od logoraša kojima su od strane optuženog i ostalih stražara logora bili izloženi, nalazu vještaka sudske medicine o ozljedama koje su tom prilikom zadobili neki od logoraša, sud ocjenjuje neobjektivnim i što je logično, obzirom da je optuženi u vrijeme boravka u logoru ovim svjedocima pomagao, pristrasnim, i sračunatim da se pomogne odbrani optuženog.

Naime, svjedok M.S.2 saslušan na prijedlog odbrane u svom iskazu je naveo da je S.F. zv. „P.“ u logor Batković došao u vojnoj uniformi, da je on inače bio u vojnoj jedinici u B.P. koju je naoružala tadašnja JNA, da je nakon smjene Č.S. S.F. zv. „P.“ bio komandant te jedinice, da je pri dolasku u logor Batković u prolasku kroz špalir stražara i sam bio tučen, da je sutradan upravniku logora S.V. zv. „V.“ kada mu je S.F. zv. „P.“ ispričao kako je prošao bilo krivo, te da je S.F. zv. „P.“ odmah po dolasku postavljen za koordinatora ispred svih predstavnika logoraša i uprave logora. Naveo je da S.F. zv. „P.“ nije imao nikakve radne obaveze, da je iako je bio smješten sa njima u hangaru često boravio sa stražarima logora, mežio i pio, odlazio svojim putničkim vozilom „Jugo“ i do B.P., pa je nakon jednog povratka iz B.P. u pijanom stanju, opasačem prema iskazu iz prethodnog postupka tukao redom logoraše, odnosno iskazu sa glavnog pretresa samo mahao opasačem, da je u jednom duelu sa B.O. redarem, istog nožem ubo u ledja, te da je on vidio kada je jednom prilikom S.F. zv. „P.“ istukao logoraša M.N. zv. „B.1“. U svom iskazu svjedok je naveo da je S.F. zv. „P.“ spasio od batina veliki broj logoraša njih B.3, da su zahvaljujući njemu, oni B.3 i dio Brčaka nakon mjesec dana boravka u logoru prebačeni u drugi hangar gdje su uslovi smještaja bili daleko bolji, gdje su imali i televizor i gdje je S.F. zv. „P.“ imao krevet na kojem je spavao, dok su oni spavali na betonu.

Svjedok K.M.3 takodje saslušan na prijedlog odbrane u svom iskazu je naveo da je S.F. zv. „P.“ u logor Batković došao dva dana iza njega 09.07.1992.godine, da je došao u maskirnoj vojnoj uniformi sa beretkom trobojkom na glavi i da ga je upravnik logora S.V. zv. „V.“ odmah sutradan promovisao za komandanta logora, kada ga je izveo pred logoraše i rekao im S.F. zv. „P.“ će biti vaš komandant logora a Z.Dž. zv. „Š.“ njegov zamjenik”. Naveo je da je S.F. zv. „P.“ par dana od tog promovisanja počeo maltretirati logoraše da je kako je vrijeme odmicalo u tome sve više uzimao maha, da je vidio kada je S.F. zv. „P.“ uglavnom rukama i nogama sa ostalim stražarima i sa Z.Dž. zv. „Š.“ koji je tukao palicom, tukao grupu od 10 ili 13 logoraša koje su stražari logora prozvali „s.“ a medju kojima su bili M.N. zv. „B.1“ koga su tukli kao kera i koje batine niko ne bi mogao izdržati, lice koga su prozvali „B.2“, momak iz V. koga su prozvali „S.“, G.A. zv. „K.“ i dr., koje su tukli redovno svaki dan po nekoliko puta i unutar hangara i van hangara naročito noću kada su batinjanja bila najžešća, da je jedno takvo batinjanje „s.“ i van hangara dok je čupao travu po repi gledao, te da zna da je S.F. zv. „P.“ učestvovao i u batinjanju B.2 Z.F., Č.H. zv. „A.“ i

S.E., koji su dovedeni negdje krajem jula ili početkom avgusta u logor i odmah na ulasku u hangar batinjani i izvodjeni tokom noći na batinjanje van hangara, gdje je S.F. zv. „P.“ bio vani sa stražarima dok je trajalo to batinjanje, da jedan od trojice B.2 Z.F. ili Č.H. zv. „A.“ koji je u jedan sat noći unesen u deki u hangar do jutra umro, drugi je vrlo brzo iza njega, dok je S.E. koji je preživio to batinjanje i poslije toga izvodjen i batinjan.

U svom iskazu svjedok S.E. je naveo da je on zajedno sa ... Z.F. i ... Č.H. zv. „A.“ iz prostorija MUP-a Bijeljina gdje su kao civili bili pozvani na razgovor, sa lisicama na rukama odveden u logor Batkovići gdje je zatekao u hangaru na malom prostoru veliki broj logoraša civila koji su bili jedan preko drugog i gdje je u uglu hangara vidio S.F. zv. „P.“ u šarenoj uniformi sa kojim se od ranije poznao i za koga je znao da ima ... objekat u B.P.. Jedan sat po dolasku u logor, naveo je da je u hangar ušao M.Lj. iz M. i izveo njega, Z.F. i Č.H. zv. „A.“ van hangara, da je vidio da je iz hangara sa njima izašao i S.F. zv. „P.“, te su ih u jednom momentu van hangara opkolili njih 6-7 stražara medju kojima su bili S.F. zv. „P.“ i M.Lj. te počeli tući motkama, drvenim držalicama, pri čemu je vidio da ga je S.F. zv. „P.“ tukao tom drvenom držalicom za koju se ne bi mogao izjasniti da li je to bila specijalna držalica koju je kasnije vidjao u logoru ili štilo. Kada su od batinjanja sva trojica popadali i na momente gubili svijest, naveo je da su ih unijeli u hangar, da je nakon pola sata kada su ih logoraši poljevali vodom i kada su došli svijesti po njih ponovo došao stražar M. i svu trojicu izveo van hangara gdje su ih na isti način i ista ta lica medju kojima je bio i S.F. zv. „P.“ tukli motkama i drvenim držalicama, dok nisu ponovo izgubili svijest i gdje se sjeća da mu je jedan od tih stražara dok ga je tukao, govorio da je polupao kafić nekom S. a za Z.F. je govorio da je “handžar divizija”. Kada su se nakon što su poslije ove dvije tuče u hangaru uz pomoć logoraša pribrali, naveo je da su za isto veče i treći put iz hangara sva trojica izvedeni, da je i u toj trećoj tući ponovo učestvovao S.F. zv. „P.“ koji je tukao tom drvenom držalicom i da je kada se poslije ove tuče osvijestio u hangaru vidio na slami do njega ... Č.H. zv. „A.“ i ..., da ga je ... Z.F. tada upitao da li može ustati i odvesti ga do WC-a, te da je kada se uvjerio da može ustati, uhvatio Z.F. ispod ruke i odveo do WC-a, te vidio da je Z.F. mokrio krv i ubrzo nakon toga i umro, s tim što on nije siguran da li je prvi podlegao Z.F. ili Č.H. zv. „A.“ ali da zna da su obojica najdalje tri dana od tog batinjanja prve večeri umrli, jer nakon prve večeri nisu više ni izvodjeni obzirom da su bili gotovi. U svom iskazu svjedok S.E. je dalje naveo da je on i nakon ove prve večeri bio izvodjen na batinjanje sa grupom od oko 12 „s.“ medju kojima su bili M.N. zv. „B.1“, K.M. “B.2”, logoraš iz V. koga su prozvali “P.”, G.A. zv. “K.”, A. i jedan šiptar iz B. te da je i u ovom batinjanju učestvovao i S.F. zv. „P.“. Naveo je da je S.F. zv. „P.“ znao poslati te stražare od ... godina da nekog logoraša pretuku ili mu uzmu nakit, pa je tako jednom prilikom njemu prišao stražar Z.Z.2 iz D. i rekao “S.E. ustani”, pa kada je ustao isti mu je rekao “poslao me S.F. zv. „P.“, udario ga kundakom od puške i izbio mu zube, te da mu je isti taj stražar jednom prilikom prišao i tražio prsten koji je on ranije skinuo sa prsta i stavio u džep, pa kada mu je rekao da on nema prsten, taj stražar Z.Z.2 je rekao da će mu odsjeći prst, da ga je S.F. zv. „P.“ poslao da mu skine prsten, nakon čega je on iz džepa izvadio i predao mu prsten koji mu nikada nije vraćen. Na isti način naveo je da je taj stražar Z.Z.2 i od ... Č.H. zv. „A.“ skinuo sat i prsten. U svom iskazu svjedok S.E. je naveo da je S.F. zv. „P.“ jednom istukao njegovog komšiju G.A. zv. “K.” koji je od tih batina ostao sakat u ruku, da je to bilo kada su jedne prilike svi bili van hangara, kada je S.F. zv. „P.“ pozvao G.A. zv. „K.“ unutar hangara zatvorio vrata na istom, kojom prilikom je G.A. zv. „K.“ izašao slomljene

ruke, a potom što nikog drugog od stražara nije bilo u hangaru kada je S.F. zv. „P.“ uveo G.A. zv. „K.“, on je zaključio da mu je ovu ozljedu nanio samo S.F. zv. „P.“. Naveo je da je S.F. zv. „P.“ samovoljno, bez ikakvog razloga i bez ičijeg naloga maltretirao i premlaćivao ljude, da je u logoru imao status kao i ostali stražari, bio obučen u vojnu uniformu kao i oni, nosio opasač, vojničke čizme, vojnički nož “bajonet”, s tim da nije nosio vatreno oružje, te da je imao veća ovlašćenja u odnosu na Z.Dž. zv. „Š.“ koji je takodje bio jedan od pretpostavljenih logoraša. Da je optuženi učestvovao u premlaćivanju S.E. kao i logoraša ... Z.F. i ... Č.H. zv. „A.“ koji su od zadobijenih povreda podlegli, potvrđuju to svojim iskazima uz svjedoka K.M.3 i svjedok T.Z. kao i svjedok M.N. zv. „B.1“, gdje u svom iskazu svjedok navodi da je batinjanje to troje lica iz B.2 među kojima su bili Z.F., Č.H. zv. „A.“ i S.E. počelo u predvečernjim satima da je prvo u hangaru oko dva sata tučen Č.H. zv. „A.“, da je on vidio da su Č.H. zv. „A.“ unutar hangara tukli stražari B.G., S.F. zv. „P.“ koji ga je tu tukao rukama i nogama i stražar Z.Z.2, da su ta lica sva trojica izvodjeni tokom noći na batinjanje van hangara, da su ih tukli stražari a ne maskirana lica sa kapuljačama na glavi (srpski borci) koji su samo jednom njih „s.“ noću van hangara tukli da su popadali u nesvijest, te da zna da je jedan od tih B.2 od batina do ujutro umro a drugi odmah iza njega. Nadalje iskaz svjedoka S.E. na posredan način potvrđuju svojim iskazima svjedok I.H.2 te svjedok H.S. u kojim iskazima su naveli da je S.F. zv. „P.“ kada su izvedeni B.2 (Z.F., Č.H. zv. „A.“ i S.E.) van hangara na batinjanje izašao iz hangara, da se prema iskazu H.S. unutar hangara čula samo vriska i jauci tih lica dok su batinjani, te da se pri tom čuo i glas S.F. zv. „P.“, kao i svjedok K.M.4 koji je u svom iskazu naveo da su se dok je trajala ta tuča B.2 od kojih su dvojica podlegli, iz vana hangara čule psovke i galama u kojima je on poznao S.F. zv. „P.“ glas, te da je čuo kako je S.F. zv. „P.“ psovao balijsku majku dok je trajala ta tuča.

Svjedok G.A. zv. „K.“ u svom iskazu je naveo da je kao civil uhvaćen kod svoje kuće i odveden u SUP Bijeljina gdje su ga tri do četiri dana tukli i vojska i civilna policija, a odatle ga odveli u logor Batković. U logoru Batković naveo je da je vidio masu ljudi, (oko 2000) obrijanih glava unutar žice, da su ga ispred službenih prostorija dočekali zamjenik glavnog u logoru koji mu se predstavio kao “ V.”, Z.Dž. zv. „Š.“ i S.F. zv. „P.“ za koga je prvobitno mislio da je srpski vojnik jer je imao na sebi šarenu maskirnu uniformu kao i srpski stražari, vojničke čizme i nož bajonet u koricama zadiven a desne strane za opasač. Odmah po dolasku u logor kada su ga iz kombija ta lica iz SUP-a koja su ga dovezla išutali, naveli da su ga tu ispred hangara počeli tući taj S.V. zv. „V.“, Z.Dž. zv. „Š.“ i S.F. zv. „P.“ i B.G., da ga je S.F. zv. „P.“ tada tukao nekom motkom kao štilom od krampa, pri čemu mu je slomio lijevu ruku koja mu je tako i zarasla, jer nije imao nikakvu lječarsku intervenciju. Nakon te tuče, naveo je da ga je S.F. zv. „P.“ odveo da se umije i ošiša, te mu naredio da sjedne na kamen i ne ide među ostale logoraše dok nebude prozvan. Nakon tog batinjanja prvog dana po dovođenju, naveo je da su ga u logoru nastavili tući, da je jedne prilike dok su ga tukli neki iz vana, nije se radilo o stražarima, na kapiji se pojavio S.F. zv. „P.“ koji tada nije imao ništa od rekvizita izuzev noža-bajoneta, i koji mu je prišao obraćajući se riječima ovima što su ga tukli “ne znate vi srbi udarati, da vidite kako balija udara baliju”, oborio ga na leđa na zemlju i sa svojih oko 150 kg počeo skakati po njemu, pri čemu mu je polomio tri rebra na lijevoj i dva rebra na desnoj strani. Ovo batinjanje, naveo je da je bilo iza večere, van hangara, da se probudio iza ponoći pokriven na zemlji sa bočne strane hangara na putu kojim su vođeni na čardak, da je pored sebe vidio pokrivena još dva nepomična tijela i da ne zna ko su bili ti pokriveni, ali da zna da su se stražari među kojima je vidio i S.F. zv. „P.“ iznenadili kada su

vidjeli da je živ, te da su ga unijeli u hangar. Nakon ovog batinjanja, naveo je da ga S.F. zv. „P.“ nije više ovako tukao, iako ga je znao i poslije udariti, ali to je bilo onako više kao u prolazu. Do njegovog dolaska u logor Batković, naveo je da je ... Z.F. već bio mrtav, da je odmah iza njegovog dolaska i Č.H. zv. „A.“ koga je zatekao svog modrog podlegao, dok je S.E. koga je zatekao svog u ožiljcima, sa posebno izraženim ožiljkom na čelu i otvorenom ranom prečnika oko dva prsta na glavi, iako mu nije ukazana nikakva ljekarska pomoć, preživio. Naveo je da je u logoru bio svrstan u grupu koju su logorske vlasti davajući im nadimke prozvali „s.“, koja grupa je u početku brojala 7 do 8 lica, a kasnije se taj broj povećao na 11, a u kojoj grupi su pored njega bili M.N. zv. „B.1“, K.M.1 zv. „B.2“, M.Š., A.F. zv. „P.“, A. zv. „S.“, jedno Mldb.1, S.E., a kasnije T.A. i K.Dž. koji su pokušali bjekstvo, uhvaćeni negdje kod Brčkog i vraćeni u logor, te koji su bili izloženi batinjanju do nesvjesti u kojem su učestovali svi stražari, te S.F. zv. „P.“ i Z.Dž. zv. „Š.“, gdje su oni „stariji s.“, tih desetak sati koliko je trajalo batinjanje ove dvojice, bili pošteđeni. Naveo je da su u batinjanju ne samo ove dvojice T.A. i K.Dž., već inače u batinjanju, korišteni pored palica i drugi tvrđi predmeti, pa i kamen težine 2 do 3 kg, te da su tuče unutar hangara bile znatno slabijeg intenziteta u odnosu na one van hangara kao i na čardaku tj., tavanu zgrade u kojoj je u prizemlju bila farma krava koja se nalazi, nekih 200 do 300 metara van logora gdje su ih sakrivali, kada bi dolazili predstavnici Crvenog krsta i drugih međunarodnih organizacija. Na tom čardaku, naveo je da su njega jednom prilikom srpski stražari, među kojima nije bio S.F. zv. „P.“, sa omčom oko vrata zakačenom za gredu podizali i spuštali, a onda ga pustili. Naveo je dalje da je vidio kada je S.F. zv. „P.“ tukao drvenom motkom- štilom M.N. zv. „B.1“ i S.E., da je vidio kada je S.F. zv. „P.“ tukao K.M.1 zv. „B.2“ dok je na zemlji ležao nogama po glavi i da mu je obje uši tako deformisao, te da je vidio kada su dovedena u logor tri lica uhvaćena na Rači, među kojima je bio H. iz T., sa jednim momkom iz T. čiji je otac u to vrijeme bio u logoru i koji od batina zadobio povredu kičme i ostao umno poremećen, te još jedan maloljetnik koji je od batina podlegao, a u kom batinjanju koje je bilo odmah po ulasku u žicom ograđeni prostor na ulazu u logor je učestovao i S.F. zv. „P.“. U svom iskazu svjedok je naveo da je S.F. zv. „P.“ uglavnom bio u pijanom stanju kada je tukao logoraše, da to nije vršio ni po čijem naređenju, već samoinicijativno, što zaključuje po tome što je sa stražarima logora S.F. zv. „P.“ zajedno sjedio i pio, izlazio iz logora kada je htio, a naročito iz one situacije kada je S.F. zv. „P.“ dok su ga Srpski stražari tukli, samoinicijativno među njih uletio i odstranio ih sa namjerom da oni gledaju kako ga on udara. Da je svjedok G.A. zv. „K.“ u logoru Batković zadobio povrede kako je to u svom iskazu naveo, potvrđuje to nalaz i mišljenje vještaka sudske medicine Kešetović dr. Rifata iz kog proizilazi da je ovaj svjedok zadobio više lakih tjelesnih povreda u predjelu glave, našto ukazuju ožiljak na glavi desno-tjemeno, ožiljak u predjelu unutarnjeg ugla desne obrve i u predjelu vanjske polovine lijeve obrve, te teške tjelesne povrede u predjelu grudnog koša i lijeve ruke u vidu prijeloma šestog, sedmog i osmog rebra lijevo i sedmog i osmog rebra desno, te prijeloma lijeve nadlaktične kosti.

U svom iskazu svjedok I.M.2 je naveo da je S.F. zv. „P.“ u hangaru uglavnom bio u vojnoj uniformi, da je nosio na nogama vojničke čizme, vojni opasač i na njemu vojnički nož bajonet, te gumenu dugu palicu, da je u logoru spram onog kako se ponašao izgledalo kao da je on glavni, da je tukao ljude onako usput i maksuz bez ikakvog razloga i koga on odredi, da je tukao tom gumenom palicom i drvetom-motkom, drvenom palicom za te prilike specijalno obradjenom, rukama i nogama sam ili sa drugim stražarima, te da su od batina zadobijenih ljudi umirali, da je za 13

mjeseci njegovog boravka u logoru oko 50 lica od batina podleglo dok ih je 50 do 60 koji su upućivani na prinudni rad umrlo što od batina što prirodnom smrću. Naveo je da se u jednom momentu broj zatočenika povećao na 2.000, da je bilo upečatljivo za vrijeme večere kad dolaze sa motkama S.F. zv. „P.“ i ostali stražari, motkama tuku i tjeraju ljude da izlaze brže iz hangara i kada se od smrvljene slame digne prašina, te kada pri povratku sa večere ti stražari namjerno pritvore vrata na ulazu u hangar kako ne bi mogli ući u grupi već po jedan ili dva i kada sa obje strane vrata stane po jedan stražar od kojih je to nekada bio S.F. zv. „P.“ i onda počnu motkama da tuku ljude. U svom iskazu je naveo da je vidio kada je S.F. zv. „P.“ 5 ili 6 puta pretukao unutar hangara lica koja nije znao po imenu već nadimku “B1” i “B2”, samo zato što su bili borci Armije BiH, da je vidio S.F. zv. „P.“ i kada je vršio premlaćivanje 10 lica koje su stražari dajući im nadimke kako bi imali razlog da ih batinjaju prozvali „s.“, među kojima su bili G.A. zv. „K.“ za koga su lansirali priču da je na konju ulazio u kafiće po Bijeljini, A.F. zv. „P.“ za koga su pričali da je vozio pragu, B.A. zv. „S.“ za koga su pričali da je bio kovač i pravio noževe za klanje srba, O.I. zv. „P.“ kod koga su našli neki dnevnik u koji je upisivao koliko je ljudi poginulo u njegovom selu, Mldb1 iz K. za koga su lansirali priču da je silovao i vadio oči, M.Š. iz K.P., E. zv. “B.3”, S.E. i T.A. i K.Dž. koji su pokušali bjekstvo. Naveo je da je jednom prilikom u logor došla jedna žena u vojnoj uniformi oricir koju je neko poslao i tražila tog Mldb.1 iz K. od ... godina, koji je usljed mučenja spao na oko 7 kg., da je rekla stražarima da to nije taj dječak za koga su lansirali tu priču jer ona zna ovog dječaka, njegovog oca i majku jer su komšije, rekla im da ga više ne tuku pa on više nije ni bio batinjan. U svom iskazu svjedok je dalje naveo da je vidio jednu situaciju kada su u logor dovedeni trojica lica zarobljenih na graničnom prelazu Rača prilikom povratka sa rada iz A., među kojima su bili B.K. iz T., H. iz U. kod T. i jedan mladić iz okolice G. ili G.1, da su S.F. zv. „P.“, Z.Dž. zv. „Š.“, “P.”, B.G. i vozač koji im je vozio hranu koji su pili, počeli da ih provociraju, pitajući ih da li su za jedno pivo, pa kada je jedan od njih trojice – B.K. ne znajući gdje je došao rekao da bi popio pivo, počeli su ih svu trojicu tući. U toj tući koja je počela van hangara i trajala jedan sat, naveo je da ih je S.F. zv. „P.“ tukao palicom, da je potom vidio da je S.F. zv. „P.“ uzeo dva veća kamena i udarao B.K. po bubrezima a da je Z.Dž. zv. „Š.“ udarao ovog trećeg mladića po glavi a koji je nakon te tuče podlegao. Iskaz svjedoka I.M.2 u dijelu gdje je naveo da je S.F. zv. „P.“ tukao B.K. i A.H. iz T. te mladića iz G. ili G.1 koji je od batina i podlegao, potvrđuje svojim iskazom i svjedok A.H. koji je u svom iskazu naveo da je vraćajući se sa rada iz A. na prelazu Rača zajedno sa B.K. uhvaćen i odveden u policiju u Bijeljini gdje je bio fizički maltretiran i opljačkan, te da je iz policijske uprave u avgustu mjesecu sa B.K. prebačen u logor Batkovići. Pri ulasku u logor naveo je da su ih vani dočekali S.F. zv. „P.“, Z.Dž. zv. „Š.“, B.G. i A. ... koji su sjedili na klupi mezili i pili i koji su im rekli da im tu niko ništa neće uraditi, a kada su zatvorili tu malu kapiju su ih počeli tući i S.F. zv. „P.“ i Z.Dž. zv. „Š.“ i ostali, pri čemu on nije siguran čime su ih sve S.F. zv. „P.“ i Z.Dž. zv. „Š.“ za ova dva sata koliko je to trajalo tukli, jer je gubio svijest. Naveo je da zna da su tada dovedeni i M. i još jedan mladić kome ne zna ime i koje su tukli isti ti među kojima je i S.F. zv. „P.“ i da je taj mladić do ujutro od batina podlegao. Naveo je da je B.K. od batina koje je tom prilikom zadobio bio dugo u nesvijesti, da su ga iznosili poslije u deci i sakrivali u žito kada su dolazili predstavnici Medjunarodnog crvenog krsta, da su njega poslije ove tuče prvi dan koja je počela u popodnevnim satima van hangara, tukli i tokom noći unutar hangara, kada su ga vodili u drugi hangar gdje su bili cigani iz J. da ga navodno identifikuju da je pucao na njih, te da je kada su ti cigani rekli da je on pucao na njih, ponovo bio pretučen, ali ne onoliko kao pri dolasku u logor, dok

B.K., S.F. zv. „P.“ nakon te tuče u dolasku van hangara, više nije tukao jer nije bilo ni potrebe za to. I poslije ovih tuča naveo je da je on bio tučen sa grupom lica koje su nazvali „s.“ kada bi ih postrojavali uz žicu i da ga je tom prilikom tukao i S.F. zv. „P.“ i to uglavnom rukama i nogama na kojima je imao vojničke čizme, a znalo se desiti da ga tuče stolicom ili bilo čim drugim što mu se nadje pri ruci. U tim tučama naveo je da je zadobio frakturu lobanje, nagnječenje rebara s lijeve strane, dok je B.K. koji je bio normalan dječko, radio u Z. i A., totalno uništen i ostao sa trajnom mentalnom retardacijom. Da je B.K. tom prilikom u batinjanju zadobio teške povrede glave, potvrđuje to svojim iskazom i svjedok B.S.3 otac B.K., koji je bio takodje zatočenik logora Batković i koji je gledao kada je B.K. sa A.H. doveden u logor i koji je istina u prvobitnom iskazu naveo da on nije vidio da je S.F. zv. „P.“ tukao B.K., da bi prilikom suočenja sa A.H., prvobitnu izjavu pojasnio, navodeći da on nije vidio da je kasnije nakon tog batinjanja prilikom dovodjenja S.F. zv. „P.“ tukao K., a da to B.K. batinjanje van hangara prvi dan kada je doveden nije smio ni gledati jer se sakrio u narod čim je vidio B.K. da je doveden sa A.H. na mjesto gdje su neposredno prije toga tučeni „s.“ i. Identično kao i svjedok A.H. i I.M.2, naveo je da su taj dan kada su dovedeni H. i K. i pretučeni sa njima dovedena još dvojica momaka koji su pretučeni i od kojih je jedan mladić iz okoline G. ili G.1 i podlegao. Iskaz svjedoka B.K., samo potvrđuje navode iz iskaza svjedoka I.M.2, A.H. i B.S.3 o posljedicama tog premlaćivanja u logoru u mentalnoj sferi ovog svjedoka, obzirom da svjedok ne samo da nema pamćenje o onom šta mu se u logoru Batković desilo već je prilikom identifikacije optuženog sudu pokazao na sudiju porotnika tvrdeći da je to S.F. zv. „P.“ a nakon opažanja optuženog, rekao da to nije ta faca, da je to obmana i da je sud promijenio i ljude i papire.

Da je optuženi u logoru premlaćivao zatočenike civile, potvrđuje to svojim iskazom i svjedok H.S. koji navodi da je S.F. zv. „P.“ samoinicijativno i krvnički ljude znao udarati da je znao ući u hangar izabrati nekoliko logoraša i reći danas udaram vas petnaestoro, da je on vidio unutar hangara kada je S.F. zv. „P.“ tukao lica koja su prozvana „s.“ te da je čuo kad je S.F. zv. „P.“ dok je rukama i nogama tukao lica zv. „Ć.“ i „K.“ iz B. govorio da njemu palica i ne treba jer tako dobro udara rukama i nogama. Nadalje to potvrđuje svojim iskazom i svjedok R.S.1 gdje je u svom iskazu naveo da ga je S.F. zv. „P.“ jednom prilikom pri povratku sa večere na ulasku u hangar palicom udario, da je tom prilikom dok su ulazili u hangar tukao i ostale logoraše dok je stajao on sa jedne strane vrata a drugi stražar sa druge strane vrata koji je udarao nogom logoraše pri čemu je isti odvalio džon od čizme. Naveo je da je vidio da je S.F. zv. „P.“ tukao i K.Dž. i T.A. koji su pokušali bjekstvo iz logora gdje ih je dok su prethodno pretučeni bespomoćno ležali, S.F. zv. „P.“ gazio nogama na kojima je imao vojničke čizme. I svjedok H.M. u svom iskazu je naveo da ga je S.F. zv. „P.“ opasačem po leđjima udario samo zato što ga je pitao da ide na rad. Svjedok I.R. u svom iskazu je naveo da je on gledao kad je S.F. zv. „P.“ tukao šumarima I. od D., da ga je gazio nogama dok je I. ležao i jednom nogom udario i svjedoka kad je u toj tuči I. promašio, da je dok je I. tukao vikao “što si pisao to o poginulim kroz logore”, da je vidio da je S.F. zv. „P.“ jedne prilike ošamario M.S.4 iz K., te da je S.F. zv. „P.“ kad je bio u grupi sa B.G. i ostalim uglavnom uzase nosio gumenu palicu, štilo ili ostalo i da se tada moglo čuti samo “udri “P.”, “udri B.G.”. Svjedok I.H.2 u svom iskazu je naveo da je on vidio S.F. zv. „P.“ sa ostalim stražarima B.G., “M.” i Z.Dž. zv. „Š.“ da učestvuje u batinjanju lica koje su zvali „s.“, da je vidio da je S.F. zv. „P.“ S.E. jednom pred ručak kada je vršeno batinjanje samo šamarom udario a da je S.E. potom nastavio udarati Z.Dž. zv. „Š.“ bejzbol palicom,

da on nije vidio batinjanja koja su vršena van hangara ali da zna da je i S.F. zv. „P.“ bio sa tim stražarima vani dok je vršeno batinjanje, te da je on po jednom takvom bahatom ponašanju S.F. zv. „P.“ kada je ušao u hangar nakon batinjanja lica koji su uhvaćeni na R., kada se Z.Dž. zv. „Š.“ nakon tog batinjanja koji je bio sav mokar obratio S.F. zv. „P.“ riječima “ja ne mogu više udarati” kada mu je S.F. zv. „P.“ na to odgovorio “a ja bih mogao još, mogao bi i tebe sad izudarati”, zaključio da su i S.F. zv. „P.“ i Z.Dž. zv. „Š.“ učestvovali u premlaćivanju tih lica dovedenih sa R.. Nadalje svjedok T.Z. u svom iskazu je naveo da je S.F. zv. „P.“ uglavnom bivao sa srpskim stražarima u logoru, da se sa njima opijao i odlazio sa njima negdje svojim vozilom “Jugo”, da je u logoru štitiio svoje mještane B.3 dok je prema ostalim logorašima imao loš tretman i nehumano se odnosio. Naveo je da je vidio kada je S.F. zv. „P.“ jednom prilikom unutar hangara istukao palicom B.A. zv. „S.“ i lice koga su zvali “B.3”, da je vidio S.F. zv. „P.“ kada je na ulazu u hangar tu prvu noć kad su dovedeni, istom tom palicom tukao B.2 S.E., Č.H. zv.”A.” i Z.F. a nije vidio batinjanje ovih lica tokom noći van hangara, te da je vidio kada je S.F. zv. „P.“ sa ostalim stražarima B.G. i Z.Dž. zv. „Š.“ tukao “B.1” i “B.2” kao i ostala lica prozvana „s.“. Svjedok I.S.1 u svom iskazu je naveo da je optuženi u logoru imao velika ovlaštenja, da je izlazio iz logora kada je htio i radio šta je htio, da je Z.Dž. zv. „Š.“ bio pod njegovim patronatom, te da ga je jedne prilike kada je tražio da donese vode, optuženi udario nogom na kojoj je imao vojničke čizme u želudac da mu se od tog udarca sve pomutilo pa je pao, te da je vidio da je jedne prilike S.F. zv. „P.“ izudarao jednog logoraša ali mu on ne zna ime, kada ga je izveo ispred stroja. Svjedok K.M.2 je u svom iskazu naveo da je S.F. zv. „P.“ davao naredjenja Z.Dž. zv. „Š. da nekoga pretuče, da je jedne prilike gledao kada je S.F. zv. „P.“ naložio Z.Dž. zv. „Š.“ da istuče nekog logoraša ali da on ne zna ime tog logoraša i da je čuo kada je S.F. zv. „P.“ rekao Z.Dž. zv. „Š.“ dok je tog tukao i dok je na zemlji ležao “udri ga kamenom u bubrege nek umre”. Naveo je da je S.F. zv. „P.“ noću ulazio u prostorije hangara i tukao logoraše, te da je vidio jedne prilike unutar hangara oko 10 časova noću kada je S.F. zv. „P.“ istukao jednog ili dva logoraša da li šamarima ili palicom u to nije posve siguran. Svjedok M.J. u svom iskazu je naveo da je vidio kada je S.F. zv. „P.“ jednom prilikom pretukao njegovog amidžića M.M.2, da je poslao Z.Dž. zv. „Š.“ po njega, a onda ga nogom udario u mošnjje i još dva puta bokserom u lice ispod lijevog oka, da mu je tu lice puklo, te da je u jednom batinjanju „s.“ noću izvan hangara, dok su se čuli njihovi jauci, čuo S.F. zv. „P.“ glas, njegovu galamu i psovke “Jbo vas A., j...bo vam A. majku”, po čemu je zaključio da je u tom premlaćivanju „s.“ i S.F. zv. „P.“ učestvovao. Naveo je da je S.F. zv. „P.“ nosio vojnu uniformu, opasač sa bajonetom i na nogama vojničke čizme, da je povremeno nosio i gumenu palicu, da je izlazio iz logora kada je htjeo i da je i taj dan kada je istukao njegovog rođaka došao u logor kasno pijan, te da je spram onog kako se ponašao izgledalo da je zamjenik upravnika logora. Da je optuženi u logoru tukao zatvorenike civile potvrđuje to i svjedok M.N. zv. „B.1“ gdje navodi da je S.F. zv. „P.“ svakodnevno tukao zatočenike naročito lica G.A. zv. “K.”, B.A. zv. „S.“, T.A., K.Dž., O.I. zv. „P.“, A.F. zv. „P.“, Mldb.1 iz K., E. zv. “B.3” i M.Š. iz K.P. prozvana „s.“, da je uglavnom tukao rukama i nogama na kojima je imao vojničke čizme i unutar i van hangara, a nekada i drvenom držalicom-štilom, kojom je jedne prilike istukao i njega a i E. zv.”B.3”.

Ocjenom svih provedenih dokaza sud nalazi nepobitnim da je optuženi S.F. zv. „P.“ u periodu od 09.07.1992.godine pa do izlaska iz logora 19.10.1992.godine, u logoru Batkovići, gdje je doveden kao zatočenik, stavivši se na raspolaganje upravi logora noseći povremeno vojnu uniformu nekada sam a nekada sa ostalim stražarima

logora vršio premlaćivanja zatočenika civila bez ikakvog razloga, i to rukama, nogama na kojima je imao vojničke čizme, gumenom i drvenom palicom te drvenom držalicom (štilom) od krampe ili sjekire te da je tako kada su iz B.2 dovedeni ... Z.F., ... Č.H. zv. "A." i ... S.E., zajedno sa 6-7 stražara logora, i to tri puta u toku jedne noći kada su B.2 izvodili izvan hangara i opkolili, drvenom držalicom (štilom) tukao iste, pa su od zadobijenih povreda podlegli ... Z.F. i ... Č.H. zv. "A.", dok je S.E. ... pritom zadobio ozljede u predjelu desne strane glave, lijevog oka i uha koje su prema nalazu vještaka sudske medicine Cihlarž dr.Zdenka prema priloženoj medicinskoj dokumentaciji okvalifikovane kao lake tjelesne povrede. Da je optuženi tukao B.2 Z.F., Č.H. zv. „A.“ i S.E. i to tri puta u toku jedne noći zajedno sa stražarima logora, potvrđuje to svojim iskazom svjedok S.E., koji se u svom iskazu uvjerljivo do u detalje opisujući ono što je to veće prilikom batinjanja doživio, izjasnio, i u čiji iskaz sud nije imao razloga da sumnja, pogotovo što je isti potvrđen i iskazima drugih saslušanih svjedoka K.M.3, I.H.2, T.Z. i M.N. zv. „B.1“ u kojem je isti naveo da je prije izvodjenja B.2 na batinjanje van hangara vidio da je S.F. zv. „P.“ u hangaru sa B.G. Č.H. zv. „A.“ tukao oko dva sata, te iskazom svjedoka H.S. i K.M.4 u kojima svjedoci navode da se izvan hangara dok je trajala tuča B.2 čuo S.F. zv. „P.“ glas, koji je galamio i psovao im balijsku majku. Paušalnim prigovorom, da je tom prilikom samo B.2 izveo van hangara na batinjanje a da ih nije tukao, optuženi ove iskaze nije mogao dovesti u sumnju.

Nadalje, da je optuženi učestvovao u batinjanju lica B.K., A.H. i NN lica iz okolice G. ili G.1, koji su pri povratku sa rada iz A. uhvaćeni na R. i dovedeni u logor, da je tom prilikom tukao palicom i kamenjem, od kojih udaraca je taj NN mladić podlegao a B.K. ostao umno poremećen, sud nalazi na nesumnjiv način utvrdjenim iz iskaza svjedoka A.H. direktnog aktera onog što se tom prilikom dešavalo a čiji iskaz je u bitnom identičan ili ga samo nadopunjuju iskazi svjedoka I.M.2 i G.A. zv. „K.“ te na posredan način iskaz svjedoka B.S.3 i I.H.2 o onom što su oni tom prilikom vidjeli.

Takodje iz iskaza svih svjedoka saslušanih tokom postupka, zatočenika logora Batkovići, utvrdjeno je nespornim da je u logoru grupa zatočenika koje su logorske vlasti dajući im nadimke prozvali „s.“ a medju kojima su bili G.A. zv. „K.“, B.A. zv. „S“, T.A., K.Dž., O.I. zv. „P.“, A.F. zv. „P.“, Mldb.1 iz K., E. zv. „B.3“ i M.Š. iz K.P. bila svakodnevno tučena, a neki iz ove grupe M.N. zv. „B.1“ i K.M.1 zv. „B.2“ i po nekoliko puta na dan. Sud je u cjelosti poklonio vjeru iskazima svjedoka M.S.2, K.M.3, S.E., I.H.2, H.S., K.M.4, I.M.2, A.H., R.S.1, I.R., G.A. zv. „K.“, K.M.1 zv. „B.2“, T.Z. i M.N. zv. „B.1“ da je u premlaćivanju lica iz ove grupe učestvovao i optuženi S.F. zv. „P.“ i da je ta premlaćivanja isti vršio nekada sa drugim stražarima kada bi ova lica bila postrojavana uz žicu, pri čemu je ova lica tukao većinom rukama i nogama na kojima je imao vojničke čizme, a nekada bi pojedince iz ove grupe sam izvodio i tukao, pri čemu je neke od ovih lica E. zv. „B.3“ što proizilazi iz iskaza M.N. zv. „B.1“ tukao drvenim štilom kao i G.A. zv. „K.“, a B.A. zv. „S.“ a što proizilazi iz iskaza svjedoka T.Z. gumenom palicom kao i R.S.1. Naime, u kazivanju onoga što su u logoru Batkovići od optuženog doživjeli, svjedoci su uvjerljivi, a optuženi paušalnim prigovorom iste nije mogao dovesti u sumnju kao ni svjedoci saslušani na prijedlog odbrane svojom brojnošću i navodima da oni nisu vidjeli golgote kojima su ti svjedoci od strane optuženog bili izloženi.

Imajući u vidu činjenicu da je u spornom periodu na teritoriji BiH vladalo ratno stanje, proglašeno Odlukom Predsjedništva RBiH broj 7/92 od 20.06.1992.godine i koje je trajalo do 28.12.1995.godine sa danom objavljivanja Odluke Predsjedništva RBiH o ukidanju istog broj 50/95 od 22.12.1995.godine, nesporno je da je optuženi radnje iz tačke 1. optužnice poduzeo u vrijeme trajanja međunarodnog oružanog sukoba između Armije RBiH-e i vojske Republike Srpske kao sastavnog dijela Jugoslovenske narodne armije.

Kako je iz dokaza provedenih u postupku sud našao utvrđenim da je optuženi na način kako je to i opisano u tački 1. izreke presude sam i zajedno sa stražarima logora Batkovići na razne načine maltretirao i premlaćivao zatočene civile muslimane i hrvate u logoru psujući im balijsku majku dok bi ih tukao i govoreći im “hoćete vi suverenu Bosnu”, od kojih batina su neki od logoraša ... Z.F., ... Č.H. zv. ”A.” i NN lice iz okoline G. ili G.1 i podlegli, neki zadobili teške tjelesne ozlijede, a neki osakaćeni, ovakvim radnjama i ponašanjem optuženi je postupio suprotno pravilima međunarodnog prava čime je počinio teške povrede IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949.godine, predviđene članom 147 Konvencije i člana 75 tačka a) podtačka (ii,iii, i iv) Dopunskog protokola I uz Ženevsku konvenciju od 12.08.1949.godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba a koje se ogledaju u mučenju, nečovječnom postupanju, prouzrokovanju patnji ili nanošenju teških povreda tjelesnog integriteta, zdravlju zatočenika u logoru-civila. Naime, nesporno je da su sva lica iz tačke 1. izreke presude bili zatočenici-civili, da za njihovo zatočenje nije bilo nikakvog zakonskog osnova izuzev to što su bili muslimani ili hrvati, te da su u logoru protivzakonito držani sve do razmjene kada su pušteni na slobodnu teritoriju BiH ili je dolazilo do njihove deportacije. Optuženi S.F. zv. „P.“ koji se u logoru stavio na raspolaganje i u službu logorskim vlastima je bio dužan da poštuje sve odredbe zakona i običaja rata, kao i Ženevsku konvenciju o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949.godine i Dopunski protokol uz ovu Konvenciju o zaštiti žrtava međunarodnog sukoba, kako su ih poštovali i većina stražara logora Batkovići, koji su se prema iskazima svjedoka prema njima uljudno i humano odnosili, pogotovo što se u konkretnom slučaju radilo o zatočenicima civilima, koji shodno citiranim odredbama Konvencije uživaju posebnu zaštitu. Kako se u ovakvim radnjama optuženog koje predstavljaju kršenje pravila međunarodnog prava stiču sva bitna obilježja krivičnog djela – ratni zločin protiv civilnog stanovništva – iz člana 154. KZ FBiH, sud je optuženog a ne našavši osnove koje bi da postoje isključili njegovu krivičnu odgovornost, i oglasio krivim za djelo za koje je optužen. Naime, optuženi je bio u cjelosti svjestan da se u logoru Batković koji je bio u rukama srpske strane nalazi civilno stanovništvo, (Muslimani i Hrvati), otjerano od svojih kuća ili uhvaćeno na graničnim prelazima kao posljedica sistematskih napada na ovu populaciju i njihovog protjerivanja, bio je svjestan da se u logoru prema zatočenicima- civilima od strane uprave logora koju čine bosanski srbi, vrše mučenja i nečovječna postupanja, pa kada se i sam stavio na stranu i raspolaganje upravi logora i sam ili zajedno sa drugim stražarima kao i logorašem Z.DŽ. zv. „Š.“, premlaćivao zatečene civile, po ocjeni ovog suda optuženi je u cjelosti bio svjestan svoga djela i htjeo njegovo izvršenje. Optuženi je kao član grupe koja je vršila mučenja, nečovječna postupanja i nanošenje teških duševnih ili fizičkih patnji i teških povreda tjelesnog integriteta, iako u svojstvu kordinatora između logorskih vlasti i predstavnika logoraša, imao uticaj i moć na ostale članove grupe koji vrše sistematsku tuču zatvorenika da nekog od logoraša ne tuku, našto posebno ukazuju iskazi svjedoka B.3, da ih je optuženi štitio, i da samo optuženom neki od njih među kojima je

svjedok K.O., koga je spasio od batinjanja, mogu zahvaliti što su živi. Sud nije prihvatio činjenične tvrdnje optužbe iz tačke 1. optužnice da je optuženi prema zatočenicima logora Batković- civilima vršio ubistva, jer dokazi provedeni tokom postupka nisu dali potrebne elemente za diferenciranje doprinosa optuženog i njegovog učešća u izvršenju djela, a niti su ukazivali na to da je optuženi djelujući u sastavu grupe, u tuči zatočenika dovedenih iz B.2 ... Z.F., ..., Č.H. zv. „A.“, kao i lica – mladića uhvaćenom na graničnom prelazu u R., koje je dovedeno u logor, išao zatim da iste liši života.

Obzirom da je u provedenom postupku iz iskaza saslušanih svjedoka a dijelom i navoda odbrane optuženog utvrđeno da se optuženi stavio na raspolaganje upravi logora i promovisan prema iskazima brojnih svjedoka od strane upravnika logoravodnika S.V. zv. „V.“, kako svjedoci navode a optuženi u navodima odbrane to potvrđuje, za koordinatora između uprave logora i predstavnika svih logoraša, i da je u tom svojstvu sam ili zajedno sa drugim stražarima logora vršio mučenja i premlaćivanja logoraša, sud nalazi neosnovanim prigovor navoda odbrane optuženog, da se optuženi ne može teretiti za ratni zločin prema sopstvenom narodu. Činjenica da je optuženi u tom svojstvu štitio svoje mještane, zatočenike iz B.P., obzirom da je u postupku utvrđeno nespornim da je štiteći B.3 s druge strane, dokazujući svoju lojalnost logorskim vlastima vršio mučenja i nečovječna postupanja prema drugim zatočenicima posebno onim sa područja Podrinja, Bosanske Krajine i dijelom Posavine, nije od značaja da bi se dovela u pitanje odgovornost optuženog za svoje postupke.

Na osnovu izvršenog uvida u spis Okružnog vojnog suda Zenica (broj IK-58/93, utvrđeno je da je presudom tog suda broj IK-58/93 od 30.9.1993. godine, koja je potvrđena presudom Vrhovnog suda BiH-a Odjeljenje u Zenici broj K.69/93 od 5.2.1994. godine, Z.Dž. zv. “ Dž.” i „Š.“ oglasen krivim zbog krivičnog djela –ratni zločin protiv civilnog stanovništva- iz člana 142 preuzetog KZ SFRJ i osuđen na smrtnu kaznu. Navedena presuda Okružnog vojnog suda u Zenici broj IK-58/93 od 30.9.1993. godine i presuda Vrhovnog suda BiH-a Odjeljenje u Zenici broj Kž.69/93 od 5.2.1994. godine, po žalbi branioca optuženog Z.Dž. zv. „Š.“ je preinačena u odluci o kazni presudom Vrhovnog suda FBiH broj Kž.231/95 od 24.6.1997. godine, kojom je Z.Dž. zv. „Š.“ osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 8 godina zbog krivičnog djela iz člana 142 KZ SFRJ. Iz presude Okružnog vojnog suda Zenica broj IK-58/93 je utvrđeno da je Z.Dž. zv. „Š.“ proglašen krivim što je u periodu od 27.6.1992. godine do 7.10.1992. godine u logoru Batković kod Bijeljine kao zatečenik logora, stavio se na raspolaganje Upravi logora i između ostalog zajedno sa ostalim stražarima logora fizički maltretirao i tukao drvenom palicom, drvenom držalicom za sjekiru posebno napravljenom željeznom stolicom kamenom veličine dvije pesnice zatočenike logora S.E., A.F. zv. „P.“, K.M.1 zv. „B.2“ , A.A., Z.F., logoraša G.A. zv. “ K.” i E. iz T., pa je od zadobijenih povreda podlegao Z.F., lice neutvrđenog imena U. iz B., logoraš H. nepoznatog prezimena, ... iz B.2 i još neka lica čija su imena ostala nepoznata. Kako iz presude Okružnog vojnog suda Zenica proizilazi da je Z.Dž. zv. „Š.“ oglasen krivim što je zajedno sa ostalim stražarima, među kojima je bio, a što proizilazi iz samog obrazloženja presude i S.F. zv. „P.“, vršio fizička maltretiranja i tukao neke od logoraša i to S.E., A.F. zv. „P.“, K.M.1 zv. „B.2“ , A.A., Z.F., logoraša G.A. zv. “ K.” i E. iz T., za koje se i optuženi S.F. zv. „P.“ tereti, sud je ocjenio neosnovanim prigovor branioca optuženog da se zbog presuđene stvari za

mučenje i nečovječno postupanje te nanošenje teških povreda tjelesnog integriteta ovih lica, ne može teretiti optuženi S.F. zv. „P.“.

Iz dokaza provedenih tokom postupka, iskaza saslušanih svjedoka oštećenog M.N. zv. „B.1“ i K.M.1 zv. „B.2“ , te svjedoka M.S.2, K.M.3, S.E., G.A. zv. „K.“, M.J., I.H.2, H.S., K.M.4, I.M.2, A.H., R.S.1, I.R. i T.Z. sud nalazi osnovanom i tačku 2. optužnice, kojom je optuženom stavljeno na teret krivično djelo – ratni zločin protiv ratnih zarobljenika – iz člana 156. KZ-a FBiH. Naime, iz iskaza saslušanog svjedoka M.N. zv. „B.1“ proizilazi da je on 19.06.1992.godine kao vojnik zarobljen prilikom ratnih dejstava kada je ranjen i odveden prvo u bolnicu u Bijeljini gdje su mu ukazali pomoć, a potom u kasarnu u Bijeljini, gdje je proveo 11 dana odakle je prebačen 30.06.1992.godine svezanih očiju i vezanih ruku u logor Batkovići. Naveo je da su uslovi smještaja u logoru bili izuzetno loši, da su se u logoru kao zatočenici nalazili uglavnom civili, da je pored njega u logoru bilo još samo jedno lice dovedeno sa borbene linije kao ratni vojni zarobljenik, K.M.1 zv. „B.2“ iz T.. U svom iskazu svjedok je naveo da su on i K.M.1 zv. „B.2“ obzirom da su bili borci Armije odmah u logoru dobili nadimke “Z.b.” da su njega prozvali “B.1” a K.M.1 “B.2”, da su obzirom da su bili borci Armije BiH imali u logoru daleko lošiji tretman u odnosu na civile, da su bili sa još desetak civila proglašeni „s.“ i svakodnevno po nekoliko puta batinjani, da su ih tukli stražari logora medju kojima i S.F. zv. „P.“, koji ga je tukao rukama i nogama na kojima je imao vojničke čizme i drvenom držalicom-štilom, da ga je S.F. zv. „P.“ tukao sam a i sa stražarima kada bi ih (njih „s.“) postrojili uz žicu, te da ga je za vrijeme boravka u logoru najmanje 20 puta S.F. zv. „P.“ pretukao. Naveo je da mu je S.F. zv. „P.“ jednom prilikom kada ga je dok ga je tukao oborio na zemlju, dok je na zemlji ležao, nogom slomio nosnu kost pa je i krvario, što je inače i u drugim prilikama S.F. zv. „P.“ činio jer je ljude nastavljao tući kada bespomoćno leže na zemlji, te da je jedne prilike nakon što je u pijanom stanju uveče ušao u hangar i izveo E. zv. “B.3” i kod vrata od hangara istog tukao držalom od lopate, izveo potom i njega, oborio na patos te ga tukao štilom od sjekire i nogama na kojima je imao vojničke čizme. Jedne prilike naveo je da mu je u jednoj takvoj tući kada su ga tukli B.G. i S.F. zv. „P.“, kada ga je B.G. tukao kundakom od puške a S.F. zv. „P.“ rukama i nogama sa vojničkim čizmama, slomljena i lijeva ruka. Naveo je da je K.M.1 zv. „B.2“ kao i on bio svakodnevno tučen i sa grupom „s.“ u kojima su bili G.A. zv. “K.”, B.A. zv. „S“, T.A., K.Dž., O.I. zv. „P.“, A.F. zv. „P.“, Mldb.1 iz K., E. zv. “B.3” i M.Š. iz K.P., a i pojedinačno, da je u svim tim tučama učestvovao i S.F. zv. „P.“ koji je većinom tukao rukama i nogama ali i svim što mu se nadje pri ruci, te da i danas ima posljedice tog batinjanja (dva ožiljka na glavi, razbijenu arkadu, prsnuće dva pršljena kičme, slomljenu ruku i nosnu kost te posljedice na psihičkom planu) dok su kod K.M.1 zv. „B.2“ uz ostalo od posljedica batinjanja ostale deformisane uši. Naveo je da je S.F. zv. „P.“ svaki dan nekog tukao, da ne zna imena ljudi koje je on tukao obzirom da njemu niko nije smio prići od logoraša jer bi dobio batine, niti se smjelo gledati kad se neko tuče, da je batinjanje vršeno i unutar i van hangara, naročito noću, te da su ljudi ulazili četvoroonoške u hangar ili bili unošeni u deci. Za svo vrijeme boravka u logoru naveo je da ni jednom nije bio previjen, da je smršao oko 30 kg., dobio vaške, da su ih prilikom dolaska predstavnika Crvenog krsta obzirom da su od batina bili unakaženi sakrivali izvan hangara te da zna da je dobio karticu Crvenog krsta kada su dolazili predstavnici i tražili ga, iako on nikada nije izašao pred te predstavnike. Sud je u cjelosti poklonio vjeru iskazu saslušanog svjedoka M.N. zv. „B.1“ jer je njegov iskaz u cjelosti potkrijepljen iskazima brojnih svjedoka koji su se u bitnom identično kao i ovaj svjedok u svojim iskazima izjašnjavali. Da je M.N. zv.

„B.1“ u logoru Batkovići zadobio ozljede u predjelu glave, kičme, ruke i nosa potvrđuje to nalaz i mišljenje vještaka sudske medicine Cihlarž dr. Zdenka, gdje vještak navedene ozljede okvalifikovao kao teške tjelesne ozljede, a koji nalaz je sud ocijenivši ga stručnim i objektivnim i na koji ni jedna od stranaka nije imala primjedbi u cjelosti prihvatio.

Iskaz svjedoka M.N. zv. „B.1“ potvrđuju u cjelosti svojim iskazom i svjedok K.M.1 zv. „B.2“, gdje isti navodi da je kao vojnik zarobljen 30.5.1992. godine u jednoj diverzantskoj akciji u Memićima, odakle je prebačen u zatvor Vlasenicu, a potom u logor Batković. U logoru Batković naveo je da ga je S.F. zv. „P.“ odmah odveo do M.N. zv. „B.1“ i rekao mu da je to „B1“, a da će on biti „B2“, te da je odmah svrstan u grupu „s.“ koju su zvali A. bojovnicima, koja je svakodnevno od strane stražara a i S.F. zv. „P.“ premlaćivana. Naveo je da je S.F. zv. „P.“ nosio šarenu uniformu, na nogama vojničke čizme, da je imao na raspolaganju drvenu i gumenu palicu kojom je tukao njega i ostale logoraše, stim što ga je nekada tukao rukama i nogama. Jedne prilike, kada je prilikom postrojavanja u posrtanju uhvatio S.F. zv. „P.“ za ruku i sa njim pao, kada su se stražari na to počeli smijati, S.F. zv. „P.“ koji je bio u pijanom stanju naredio je Z.Dž. zv. „Š.“ da uzme kamen i da ih tim kamenom udara u glavu. Kada su u logor vraćeni bjegunci K.Dž. i T.A. koje je S.F. zv. „P.“ sam doveo, izvedeni su oni „s.“ i pred svim logorašima van hangara premlaćivani do besvjesti, u kom batinjanju je učestovao i S.F. zv. „P.“, kojom prilikom mu je povrijedio uši, koje su usljed otoka i danas ostale deformisane. Iako je prilikom zarobljavanja preživio golgote, zadobio udarac kundakom u glavu od čega i danas ima ožiljak, po čitavom tijelu su mu gašene cigarete, urezan krst na nozi, zabadan jedan nož u desnu ruku i jedan u desnu nogu, naveo je da je najteža zlostavljanja i posljedice po zdravlje doživio u logoru Batković gdje je zadobio povrede kičme, polomljena rebra, desnu vilicu, nos, i gdje su mu uši ostale deformisane. Naveo je da je S.F. zv. „P.“ uglavnom bio sam kad ih je tukao, da je to radio samoinicijativno, a da je učestovao i sa drugim stražarima u njihovom premlaćivanju i da se sjeća da jedne prilike noću kada su došli nekih deset lica izvan logora i van hangara ih tukli do besvjesti, S.F. zv. „P.“ učestovao u njihovom premlaćivanju.

Imajući u vidu sve naprijed navedeno, činjenicu da su lica navedena pod tačkom 2. optužnice M.N. zv. „B.1“ i K.M.1 zv. „B.2“ u logoru Batkovići imali status ratnih vojnih zarobljenika, što potvrđuje priložena dokumentacija u spisu, potvrde vojne jedinice o članstvu u Armiji RBiH, rješenja o priznavanju prava na ličnu invalidninu po osnovu vojnog invaliditeta kao i potvrda međunarodne organizacije Crvenog krsta Z. o registriranju M.N. zv. „B.1“ i K.M.1 zv. „B.2“ u logorima srpskih vlasti u Bosni, po čemu su a što je utvrđeno nespornim dobili i nadimke „Z.b. 1 i 2“, i da je optuženi a što proizilazi iz navoda njegove odbrane za njihov status u logoru znao, optuženi je svojim radnjama (mučenjem i premlaćivanjem K.M.1 zv. „B.2“ i M.N. zv. „B.1“) postupio suprotno odredbama III Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima i odredbama člana 44. Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12.08.1949.godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba, te svojim radnjama pod tačkom 2. izreke ostvario sva bitna obilježja krivičnog djela – ratni zločin protiv ratnih zarobljenika – iz člana 156. KZ-a FBiH. Naime, on je kršeći pravila Međunarodnog prava za vrijeme rata vršio prema ratnim zarobljenicima nečovječna postupanja nanošenjem im velikih patnji i povreda tjelesnog integriteta, a što proizilazi iz iskaza saslušanih svjedoka kojima je sud u cjelosti poklonio vjeru.

Krivično djelo po ocjeni ovog suda optuženi je počinio sa direktnim umišljajem, jer je bio svjestan svog djela i htjeo njegovo izvršenje.

Obzirom na karakter rata, metode ratovanja u spornom periodu 07. do 10. mjesec 1992.godine, činjenicu koja je utvrđena nespornom iz iskaza svih saslušanih svjedoka, a i navoda odbrane optuženog, da su M.N. zv. „B.1“ i K.M.1 zv. „B.2“ sa ratišta gdje je M.N. zv. „B.1“ u borbenim dejstvima i ranjen, kao ratni zarobljenici dovedeni u logor Batkovići gdje su i dobili nadimke “B.1” i “B.2”, da je optuženi za ovu činjenicu da se radilo o borcima Armije BiH kako i sam navodi znao obzirom da ga je upravnik logora S.V. zv. „V.“ o ovom obavijestio, zbog čega su ova lica i imala a što je takodje utvrđeno nespornim, lošiji tretman u logoru u odnosu na zatočenike civile, jer su svakodnevno i više puta batinjani, sud nalazi neosnovanim prigovor odbrane o upitnosti objekta napada, tj. statusu M.N. zv. „B.1“ i K.M. zv. „B.2“ u logoru Batkovići.

Kako uračunljivost optuženog nije dovedena u pitanje nalazom i mišljenjem vještaka neuropsihijatra Sutović dr. Alije, a koji nalaz je sud ocjenivši ga objektivnim i stručnim u cjelosti prihvatio, i iz kog nalaza i mišljenja proizilazi da je optuženi u vrijeme izvršenja krivičnog djela od 9.7. do 19.10.1992. godine, najčešće imao smanjene sposobnosti da shvati značaj svoga djela i upravlja svojim postupcima, a da je povremeno zbog privremene psihičke poremećenosti uzrokovane boravkom u logoru, povremenim stanjem afekata, emocija, volje, nagona i svijesti, njegova sposobnost da shvati značaj svoga djela i upravlja svojim postupcima bila bitno smanjena, sud je osptuženog i oglosio krivim za djela za koja je i optužen.

Pri odmjeravanju kazne optuženom sud je u smislu odredaba člana 40. KZ-a FBiH, a imajući u vidu svrhu kažnjavanja iz člana 33. KZ-a FBiH, cijenio sve okolnosti koje su od uticaja na visinu kazne. Kao olakšavajuće okolnosti sud je optuženom cijenio činjenicu da se radi o porodičnom licu, oženjenom, ocu dvoje djece, da je prilikom dolaska u logor i sam zadobio ozljede, da je koristeći svoje pozicije u logoru pomagao svojim mještanima iz B.P., te da je predmetna krivična djela počinio u stanju smanjene a ponekad i bitno smanjene uračunljivosti, dok je od otežavajućih okolnosti optuženom cijenio, brojnost radnji i upornost kojom se vodio pri izvršenju djela kao i dosadašnju osudjivanost. Kako je optuženi u svojim radnjama ostvario obilježja dva krivična djela i to krivično djelo iz člana 154. stav 1. i krivično djelo iz člana 156. KZ-a FBiH, to mu je sud u smislu odredaba člana 40, 41. tačka 2. i 42. stav 1. tačka 1. KZ-a FBiH, utvrdivši mu za krivično djelo – ratni zločin protiv civilnog stanovništva – iz člana 154. stav 1. KZ-a FBiH kaznu zatvora u trajanju od tri godine i šest mjeseci, a za krivično djelo – ratni zločin protiv ratnih zarobljenika – iz člana 156. KZ-a FBiH kaznu zatvora u trajanju od dvije godine, primjenom odredaba člana 46. stav 1. KZ-a FBiH, obzirom da se radi o sticaju krivičnih djela i izrekao jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od četiri godine i deset mjeseci. Sud je uvjerenja da je izrečena kazna srazmjerna težini počinjenog krivičnog djela i krivičnoj odgovornosti optuženog, te da će ista ostvariti svoju generalnu i specijalu prevenciju.

Temeljem odredaba člana 48. stav 1. KZ-a FBiH sud je optuženom u izrečenu kaznu zatvora uračunao vrijeme od dana lišenja slobode u R. Madjarskoj 02.02.2001.godine, pa do puštanja na slobodu 21.3.2003. godine.

Primjenom odredaba člana 91.stav 1. ZKP-a sud je optuženog obavezao da naknadi sudu troškove krivičnog postupka i to u iznosu od 2.460,00 KM, a koji se odnose na troškove svjedoka u iznosu od 1.200,00 KM i troškove vještačenja u iznosu od 1.260,00 KM, te da plati paušal sudu u iznosu od 50,00 KM, sve u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

ZAPISNIČAR,

Hasić Edina s.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA,

Sarajlić Huriya s.r.

POUKA: Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe Vrhovnom sudu FBiH Sarajevo, u roku od 15 dana, od dana prijema iste, a putem ovog suda.